

ARBEIDSHOF
TE
GENT
AFDELING: BRUGGE
Vijfde Kamer

Bij arrest van het Hog. van Cassatie d.d. 19 mei 2008,
werd het cassatieberoep tegen onderhavig arrest
verwopen.

Gerchuleerd onder nr. 480

Brugge, 6 juni 2008
J. Van Schoore

Jut. Van Schoore
en Adjunct-griffier

A.R.nr.: 06/224

Rep.nr.: 289

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ELF MEI TWEEDUIZEND EN ZEVEN.

IN DE ZAAK VAN:

[REDACTED]
openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, waarvan de zetel gevestigd is te
8400 Oostende, E. Cavellstraat, 15.

APPELLANT, vertegenwoordigd door meester T. Vlaemynck loco meester
Ph. Dockx, advocaat te Oostende.

TEGEN:

[REDACTED], wonende te 8400 Oostende, voorheen, Maria Theresia-
straat, 14 en thans E. Beernaertstraat, 144.

GEINTIMEERDE, vertegenwoordigd door meester J. Baelde loco meester
P.B. Martens, advocaat te Brugge.

Gelet op de stukken van het dossier, inzonderheid op het voor eensluidend ver-
klaard afschrift van het op 25 juli 2006 op tegenspraak gewezen vonnis van de arbeidsrecht-
bank te Brugge, zevende kamer, A.R. 120.690, dat overeenkomstig artikel 792, tweede lid
Ger.W. door de griffier op 31 juli 2006 werd ter kennis gebracht aan de partijen.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het
arbeidshof te Gent, afdeling Brugge op 1 september 2006.

Gehoord de partijen in hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting
van 13 april 2007, waarna de debatten werden gesloten.

Gelet op het mondeling advies van het openbaar ministerie, door advocaat-
generaal Christine Verhofstadt uitgebracht op dezelfde openbare terechtzitting van 13 april
2007.

Gehoord de geïntimeerde in zijn mondelinge repliek op het advies van het
openbaar ministerie.

Artikel 792 Ger. W. op 16 mei 2007
Kennisgeving aan partijen en
ongetekend afschrift aan
- partijgen
- Loc. Ph. Dockx
- Adv. P. B. Martens

* * *

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

* * *

2. Het voorwerp van de betwisting.

Bij beslissing d.d. 14 oktober 2004 van het Bijzonder Comité van de Sociale Dienst van de appellant, aan de geïntimeerde betekend op 29 november 2004, werd de geïntimeerde het equivalent leefloon geweigerd met ingang van 2 september 2004 omdat hij illegaal op het grondgebied verblijft.

De geïntimeerde verblijft in België sinds 6 oktober 2000 en deed een asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij werd toegewezen aan het Openbaar Centrum Voor Maatschappelijk Welzijn van Amay. Zijn asielaanvraag werd op 11 januari 2001 afgewezen en er werd hem een uitvoerbaar bevel om het land te verlaten betekend.

Tegen deze beslissing diende geïntimeerde een schorsend beroep in bij het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Op 9 december 2003 werd het beroep niet ontvankelijk verklaard en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Daarna startte geïntimeerde de procedure bij de Raad van State. Deze procedure werd definitief en negatief afgesloten bij arrest van 9 juli 2004.

* * *

Bij verzoekschrift, op 22 december 2004 neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank te Brugge, heeft de geïntimeerde tegen voornoemde beslissing d.d. 14 oktober 2004 verhaal ingesteld.

Bij vonnis van 25 juli 2006 van de zevende kamer van de arbeidsrechtbank te Brugge werd de vordering van geïntimeerde ontvankelijk en gegrond verklaard in de volgende mate. De bestreden beslissing werd vernietigd en voor recht werd gezegd dat appellant gehouden is tot de maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun ten bedrage van het equivalent leefloon als alleenstaande vanaf 2 september 2004. Appellant werd veroordeeld tot de kosten van het geding.

De eerste rechter was van oordeel dat geïntimeerde zich in de absolute onmogelijkheid bevindt om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hij aanspraak kan maken op de volwaardige maatschappelijke dienstverlening.

* * *

3. Beroepsgrievens.

Appellant acht zich gegriefd door het vonnis omdat de eerste rechter de vordering gegrond heeft verklaard door te stellen dat geïntimeerde zich door de onverwijderbaarheid in een situatie van overmacht bevindt, die als een absolute onmogelijkheid moet worden beschouwd om het bevel het grondgebied te verlaten.

Dit gaat alles voorbij aan het feit van het (nog steeds) illegaal karakter van het verblijf van geïntimeerde op het grondgebied en bijgevolg de toepasselijkheid van artikel 57, § 2 OCMW-wet. Gezien het tijdelijk uitstel van de uitvoerbaarheid van het bevel het land te verlaten na 31 oktober 2005 door de bevoegde overheid niet langer werd verlengd, werd de maatschappelijke steunverlening terecht stopgezet. Of geïntimeerde al dan niet in de "absolute onmogelijkheid" verkeert om naar zijn land van oorsprong terug te keren is daarom niet bewezen. Bij gebrek aan regularisatie van zijn verblijfsstatuut door de bevoegde overheid verblijft geïntimeerde illegaal in het land, zodat hij vanwege het OCMW enkel recht heeft op dringende medische hulp.

Appellant vordert aldus het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, het vonnis a quo te vernietigen in al zijn beschikkingen en de bestreden beslissing te bevestigen.

Bij conclusie, op 3 november 2006 neergelegd ter griffie van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge, werkt de geïntimeerde zijn standpunt uit. Hij vordert het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en het bestreden vonnis integraal te bevestigen. Kosten lastens appellant.

Geïntimeerde heeft nog conclusies neergelegd op 12 januari 2007, op 21 februari 2007 en op 22 maart 2007.

* * *

4. Beoordeling.

4.1. Vast staat dat de asielaanvraag van Gurung Pravin definitief werd afgewezen en dat in de thans betwiste periode geen verlengingen van het uitwijzingsbevel "bijlage 13" werden toegestaan. Hij verbleef aldus illegaal in het land.

Artikel 57, § 2, eerste lid, 1° van de OCMW-wet, bepaalt dat de taak van het OCMW, in afwijking van de andere bepalingen van de OCMW-wet, beperkt is tot het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft.

4.2. Met verwijzing naar rechtspraak stelt geïntimeerde dat de illegaal in het land verblijvende vreemdeling aanspraak kan maken op steun door het OCMW om een menswaardig bestaan te kunnen leiden wanneer hij kan aantonen dat hij in de absolute onmogelijkheid is terug te keren naar het land van herkomst en zich in een situatie van overmacht bevindt.

Een verlenging van de bijlage 13 of het feit dat de overheid (Ministerie van Binnenlandse Zaken) in de praktijk niet repatrieert naar Bhutan is op zich geen bewijs van de absolute onmogelijkheid tot terugkeer voor appellante. Bovendien werden geen verlengingen van verblijf meer toegestaan aan geïntimeerde.

De procedures inzake asiel en machtiging tot verblijf, die beëindigd zijn met een bevel om het grondgebied te verlaten, kunnen naar oordeel van het arbeidshof niet overgedaan worden door middel van procedures om financiële steun te bekomen. De arbeidsgerechten zijn niet bevoegd om beslissingen te nemen over het verblijf van vreemdelingen. Nu Gurung Pravin de asielprocedure zonder gunstig gevolg heeft beëindigd, verblijft hij illegaal in het land en is het OCMW niet langer bevoegd om nog steun toe te kennen (behoudens medische hulp).

De aanvraag tot regularisatie van verblijf op het grondgebied overeenkomstig artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet en op grond van een administratieve praktijk waardoor "de facto" niet uitgedreven wordt, doet geen afbreuk aan het illegaal verblijfsstatuut van Gurung Pravin. Immers, een dergelijke aanvraag ressorteert eerst rechtsgevolgen vanaf het tijdstip waarop ze wordt verleend (cfr. Arbh. Gent, afd. Gent, 5 mei 2003, zesde kamer, A.R. nr. 94/03; alsook Arbh. Gent, afd. Gent, zesde kamer, A.R. nr. 150/03, beide arresten onuitg.; zie ook Arbitragehof nr. 89/02, 5 juni 2002, *J.T.T.* 2002, 401; vgl. Cass. 19 maart 2001, *R.W.* 2002-2003, 620).

Voor zover de bevoegde overheid foutief gehandeld zou hebben (ondermeer door eventueel ten onrechte geen verlengingen van verblijf meer toe te staan), dient Gurung Pravin zich te richten tot deze overheid; het OCMW noch het arbeidshof zijn in deze administratieve aangelegenheid bevoegd.

Artikel 57, § 2, eerste lid, 1° van de OCMW-wet is derhalve van toepassing.

4.3. In zijn conclusie, op 21 februari 2007 neergelegd ter griffie van het arbeidshof, wijst Gurung Pravin erop dat hij bij vonnis d.d. 30 januari 2007 van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge werd erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het verdrag van New York d.d. 28 september 1954, zodat het vast staat dat hij niet repatrieerbaar is.

In het Verdrag van New York betreffende de Status van Staatlozen van 28 september 1954 (Staatlozenverdrag), goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960, wordt ondermeer bepaald:

- dat staatlozen op dezelfde wijze moeten worden behandeld als vreemdelingen in het algemeen (artikel 7, 1);
- dat Verdragsluitende Staten, voor wat betreft de ondersteuning en bijstand van overheidswege ter voorziening in het levensonderhoud, de regelmatig op hun grondgebied verblijvende staatlozen op dezelfde wijze als hun onderdanen moeten behandelen (artikel 23);
- dat Verdragsluitende Staten een regelmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet kan uitzetten behoudens redenen van nationale veiligheid of openbare orde (artikel 31).

Staatlozen, die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben in de door de Koning te bepalen zin en die onder de toepassing vallen van het Staatlozenverdrag hebben recht op maatschappelijke integratie (artikel 3, 1° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie - RMI-wet).

Volgens artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie wordt geacht zijn werkelijke verblijfplaats in België te hebben in de zin van artikel 3, 1° van de wet, diegene die gewoonlijk en bestendig op het grondgebied van het Koninkrijk verblijft, zelfs als hij niet over een woonst beschikt of niet is ingeschreven in de bevolkingsregisters bedoeld in artikel 1, § 1, 1° Wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, voor zover hij op het grondgebied van het Rijk mag verblijven.

Aangezien Gurung Pravin voorsnog niet bewijst dat hij "regelmatig" op het grondgebied verblijft in de zin van het Staatlozenverdrag en er ook niet "mag" verblijven in de zin van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2002, heeft hij in beginsel geen recht op maatschappelijke dienstverlening. Noch een aanvraag tot erkenning van het statuut als staatloze, noch de erkenning op zich van het statuut van staatloze impliceert dat appellant hier regelmatig verblijft of een machtiging kreeg om hier te verblijven.

De erkende staatloze blijft illegaal verblijven zolang hij geen machtiging heeft bekomen tot verblijf. Een aanvraag tot regularisatie of het feit dat een staatloze niet kan verwijderd worden wijzigt de verblijfsstatus niet van Gurung Pravin. Hij blijft gerechtigd op maatschappelijke dienstverlening volgens de bepalingen van artikel 57, § 2 van de OCMW-wet, die beperkt is tot de dringende medische hulp.

4.3. De beslissing d.d. 14 oktober 2004 van het Bijzonder Comité van de Sociale Dienst van de appellant, aan de geïntimeerde betekend op 29 november 2004, waarbij aan Gurung Pravin het equivalent leefloon werd geweigerd met ingang van 2 september 2004 is terecht.

Het hoger beroep is gegrond.

* * *

OP DIE GRONDEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid op artikel 24 van die wet.

Alle verdere of strijdige conclusies verwerpende.

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt het bestreden vonnis van de zevende kamer van de arbeidsrechtbank te Brugge, d.d. 25 juli 2006, A.R. 120.690, behoudens in zoverre het de vordering van Gurung Pravin ontvankelijk verklaarde en behoudens in zoverre het de appellant in de gerechtskosten verwees.

En, voor zover het vonnis werd vernietigd, opnieuw wijzende.

Verklaart de oorspronkelijke vordering van Gurung Pravin ontvankelijk doch ongrond.

Bevestigt de beslissing d.d. 14 oktober 2004 van het Bijzonder Comité van de Sociale Dienst van het OCMW Oostende in al zijn beschikkingen.

Verwijst, overeenkomstig artikel 1017, tweede Ger.W., het OCMW Oostende in de kosten van het hoger beroep.

Vereffent deze kosten als volgt:

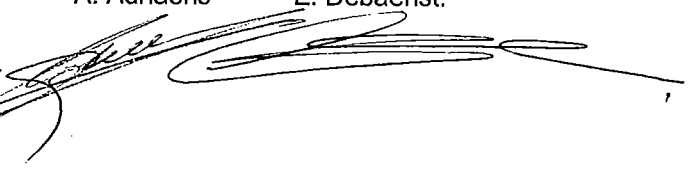
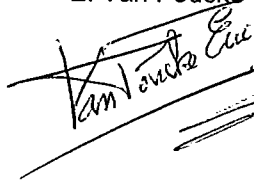
- aan de zijde van de appellant:
- niet begroot bij gebrek aan opgave;

- aan de zijde van de geïntimeerde (ingevolge gedane opgave):

- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 145,76 euro.

Aldus uitgesproken op vrijdag elf mei tweeduizend en zeven in openbare terechtzitting door de vijfde kamer van het arbeidshof te Gent, zetelende te Brugge, en waarin zitting hadden, Erna Debaenst, raadsheer in het arbeidshof, voorzitter, Arsène Adriaens, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Eric Van Poucke, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider, en Daniël De Langhe, griffier.

Get.: D. De Langhe - E. Van Poucke - A. Adriaens - E. Debaenst.

VRIJGESTELD VAN GRIFFIERRECHT.
(Art. 280,5° wetboek reg.
hyp. en griffierechten)

EL. 011/1021/44